

ט' תשרי ה'תשע"ג 13.9.13

מגזין מס' 246

שבת יום הכיפורים

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

לרפואת רינה בת ננה אסתר

הכתבס הלאומי

להתמיד בפעולה עם הזולת ועם עצמו

ברית כרותה לתעמולה ועבודה במועצות חכמה ובקירוב הדעת שאינה חוזרת ריקם.

(על פי 'היום-יום' י"ב תשרי)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

כרותה לתעמולה ועבודה במועצות חכמה (רגישות, הפקת לקחים וכו') ובקירוב הדעת (התמקדות בעיקר, חיות, התמדה וכו') שאינה חוזרת ריקם. יש לדעת אשר בעולם הזה לא ניתן לפעול שינוי מן הקצה אל הקצה בבת אחת, לא בעצמנו ולא בזולתנו. על כן, אך טבעי הדבר כי על פי רוב, המתעורר לפעול אור חיובי בעולם (לשון 'העלם'), ייתקל תחילה במשיכת כתף אדישה, ולעתים אף בהתנגדות פעילה מצד הסביבה. אין ליפול ברוחנו לנוכח תופעות אלו שמקורן בבורות גמורה, או למטה מזה, בשל ידע שטחי הלוקה בחסר ומעוות ומסלף אמיתת היהדות. שהרי הלא נודע והבלתי מוכר מעורר באדם אי נוחות וחשש טבעי.

ומבואר בחסידות כי כשמדברים עם יהודי, הנה הנשמה שומעת תיכף ומיד. וכדי שלא 'ירחפו' הדברים בדרך 'מקיף' בלבד וייקלטו גם בפנימיות, על הנופח להתמיד בנפישתו. וכאשר המדבר אינו פוסק מלדבר, הרי חזקה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם. היינו שסוף סוף חודרים המסרים ומתקבלים גם בשכלו, רגשותיו והנהגתו של ה'מקבל'. כל שמוטל על האדם הוא למלא חובתו, תוך נתינת המיטב ולעשות כפי יכולתו את התלוי בו. ואזי, מידה כנגד מידה, מצליחו ה' יתברך כמו שהוא יתברך יכול...

גילוי 'אש התמיד' - ריפוי תחלואי ומכאובי הנפש
השכנת אחדות אמיתית בינינו אינה תלויה אלא ביקצתה של ה'נקודה היהודית' המצויה בשווה בכל נשמה ונשמה מישראל. לפיכך, הנופח בניצוץ האלוקי החבוי בתוככי הלב היהודי ללבותו, הרי מקיים הוא בזה שליחות קודש נצחית - חובה אישית המוטלת על כל אחד ואחת מבני עמנו.

המתעורר למלא חובה זו לנפוח ב'גחלת' חברו, ולו נפיחה קלה ביותר, תורם את חלקו לתנופה ההולכת וגדלה של העוסקים בפרסום היהדות וחיזוקה בכלל, ומסייע לעבודתם של המתמסרים להפצת מעיינות פנימיות התורה חוצה בפרט.

ובל 'יוקטן' בעינינו שום דבר קטן שנעשה, כי לעולם אין לדעת מהי משמעותם האמיתית של מעשינו ועד כמה מרחיקת לכת השפעתם.

אין להתפעל מהקשיים

ואף שלעתים נדמה כי איננו ראויים לשרת בקודש, ומה גם, שמפעם לפעם עולה בנו התחושה כי פעולותינו כלל אינן מועילות באשר אינן ניכרות ומורגשות, או אף גרוע מכך - לעתים נראה, על פניו, כי נחלנו כישלון חרוץ ועוד הסבנו נזק גדול מן התועלת. מכל מקום, מדגישה תורת החסידות, אין להתפעל מכך! ברית

בטח נפגש גם עם יהודים שהקב"ה עזר להם שיוכלו לתמוך כלכלית בהרחבה בעבודה של (הפצת היהדות ומעיינות החסידות)... שיסד... אדמו"ר (הריי"צ) והטיל על העוסקים בכך את המשימה העניפה לעשות כל האפשרי להחזיר את כל התועים והנחשלים בכלל וצעירים בפרט, ליהדות.

יהודי המסייע כלכלית לעוסקים בעבודת ההפצה, לדוגמא, להוציא לאור ולהפיץ מה שיותר עניני דפוס בשפות שונות, נעשה על ידי כך שותף בעבודת ההצלה העצומה שהמנדב עצמו אין בכחו לעשותה, ומובן שזכות (תרומה) זו עושה אותו (את המסייע) ראוי יותר לקבל בקלות את ההשפעה הרוחנית לה הוא זקוק.

קשה לפרט במכתב את כל פרטי אפשרויותיו, איך לעשות את עצמו יותר יעיל, אבל העיקר הוא כפי שהרבי הריי"צ היה רגיל לומר "צריך לדבר פחות ולעשות יותר". כל זה בנוגע לעבודתו עם שני, אך ישנה העבודה עם עצמו, שכאן נעמד היצר הרע (ומפריע) בצורה חזקה מאוד – אבל על כך בפעם אחרת..."

וממשיך הרבי במכתב מאוחר יותר לאותו יהודי (כחודש לאחר מכן):

העבודה עם עצמו

"... קיבלתי את מכתבו... עם ההמחאה (תרומתו) עבור העוסקים במלאכת ההפצה.

מה שכותב שרצה לכתוב מכתב יותר ארוך, אבל נמנע מכך, כי הנני עסוק מדי, רצוני להבטיח לו שאני תמיד שמח לקבל מכתבים מפורטים, ואני קורא אותם בעיון הראוי, אבל יתכן, שהמענה שלי מתעכב בשל העבודה הרבה, ורצוני שלא ישמרו טינה, וודאי גם הוא לא ישמור טינה.

בהמשך למכתבי הקודם שתוכנו היה (אודות) הפעולה עם הזולת, רצוני להוסיף כאן שורות אחדות על

ומה נפלאים דברי הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו הכותב באחת מאגרותיו [שנכתבה בי"ט תמוז, ה'שי"ת (1950)], היא שנת האבלות לאחר הסתלקותו של אדמו"ר הריי"צ, עוד בטרם קיבל על עצמו את הנשיאות]:

העבודה עם הזולת

"...בחוגים בהם נמצא (האדם) יש לו הזדמנויות טובות מאוד, להביא, בעזרת ה' יתברך תועלת במילוי השליחות עבודה הובילה ההשגחה העליונה אותו לשם.

נחוץ רק לא להיות נפול ברוחו כשנדמה לו שמספר המושפעים קטן, וגם על אלו ההשפעה חלשה מהרצוי.

במה ששייך לכמות יש לזכור שכל יחיד הוא עולם מלא, וכדאי שכל העולם יתמסר להצלת יהודי, אפילו אחד ויחיד, בגשמיות, ומכל שכן ברוחניות.

מעבר לכך, ההשפעה הטובה שמקבל המקבל, איננה נשאת רק אצלו, לאחר זמן הוא משפיע לטובה באופן ישיר או עקיף גם על אנשים אחרים מהחוג הצר או הרחב שלו. כשם שכל אבר הוא חלק מגוף, כך בדיוק יחיד הוא חלק מכלל הציבור.

ועם ההחייאה הרוחנית של היחיד, מתחזק ממילא מצבו של כל הציבור.

במה שנוגע לאיכות, לא ניתן לתאר את גודל הטובה שעושים עם אדם כאשר מסייעים לו להתעלות, ולו במעט יותר, למעלה.

חוץ מזה שלא ניתן לשער את ערך עשיית אפילו עבירה אחת פחות, ומצווה אחת יותר, הרי עבירה הייתה גוררת עוד עבירה ומצווה גוררת מצווה, ועם כל מצווה הוא נעשה יותר מסוגל להבין נכון רעיון אמיתי, ומשתפרת יכולתו להביא את הרעיון מן הכח אל הפועל. ליהודי אחד לחבוש כיפה, לשני תפילין, לשלישי ציצית, רביעי לעורר לאהבת רעים ומידות טובות, חמישי לשמור טהרת המשפחה, שישי ללמד את ילדיו תורה וכן הלאה.

בכלל העבודה עם עצמו היא בשלושה דברים: תורה, עבודה (תפילה) וגמילות חסדים, וכל זה צריך להיות עם עבודה – לעבוד על עצמו ביגיעה, וכל זמן שזה לא נעשה ביגיעה, העבודה עוד לא כמו שצריך.

כפי שכתוב בתניא פרק ט"ו, שהמלחמה עם היצר הרע דורשת מאמץ הרבה יותר מכפי שהטבע מאפשר, שאז נקראים "עובד אלוקים".

זאת צריך כל אחד למדוד בעצמו היטב, עד כמה הוא מתעסק במלחמה עצומה זו, כמבואר באריכות בתניא פרק ל'.

תקוותי שלא יתרעם על הסגנון הישיר שלי. הנני ממתין לשמוע ממנו בשורות טובות הן בעבודה עם עצמו והן בעבודה עם הזולת..."

מהות העבודה שכל אחד צריך ויכול לפעול עם עצמו. כפי שכבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר (הריי"צ) אמר פעמים אחדות בשיחות: "צריך לעשות עם הזולת, אבל לא לשכוח גם על עצמו".

אך היצר הרע הנקרא 'ערמומי', במילא הוא בא לכל אחד לפי מהותו. ואם הוא רואה שהלה בעל חוש בעסקנות ציבורית... אומר הוא לו: למה לך לעסוק עם עצמך – הרי הצלת נפשות דוחה הכל, וחופץ מזה, אם ביכולתך לגרום לאחרים להיות יותר יראי שמים, וודאי שבנוגע לעצמך כבר אין לך מה לדאוג.

זאת מבקש הרבי להבהיר, שאסור לו להתפתות מה'ערמומי', ויש לבדוק עצמו אם הכל אצלו כמו שצריך להיות על פי תורה ומצוות כפי שחסידות מבארת אותם.

לוח שיעורים

שימו לב: * השיעור הבא בפ"ת יתקיים בשונה מהרגיל: יום ב', י"ב תשרי 16/9/13. לאחר סוכות חוזרים למתכונת הרגילה: יום ד' כ"ח תשרי 2/10/13. * בחול המועד סוכות לא יתקיימו שיעורים-פרטים בטבלה.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי ח' תשרי 12/9/13	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	21:00	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
שני י"ב תשרי 16/9/13	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:45	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
שלישי י"ג תשרי 17/9/13	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15, חניה מרח' טשרניחובסקי	21:00	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
חג הסוכות					
בין התאריכים י"ד תשרי 18/9/13 – כ"ה תשרי 29/9/13 לא יתקיימו שיעורים					
שני כ"ו תשרי 30/9/13	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אושוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רחנטל 054-472-49-06
רביעי כ"ח תשרי 2/10/13	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
רביעי ה' מר חשון 9/10/13	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	רויטל 050-8-634-107

יום הכיפורים

יום הכיפורים הוא יום החתימה. ביום זה נחתם דינו של האדם ושל העולם על כל ימות השנה הבאה. מצד הקדושה העליונה העצומה שמאירה ביום קדוש זה, מתכפרים חטאיו של האדם. אנו, מצדנו מקבלים את קדושת היום על ידי הצום, התפילה והתשובה.

יום הכיפורים במקורות

הגלויה, אנו צמים כדי להתרומם מעל עולם החומר ואף לובשים לבן כדוגמת המלאכים.

כיצד מכפר יום הכיפורים?

על יום הכיפורים נאמר: "עיצומו של יום מכפר". כלומר, ביום הכיפורים עצמו ישנו כח של כפרה. במשך השנה, כאשר קורה שהאדם חוטא, אזי מוכתמת נשמתו בכתמים שיש לנקותם ולתקנם. אמנם, לאמיתו של דבר, הכתמים והפגמים הינם חיצוניים בלבד, שהרי עמוק בתוככי פנימיותו, מצד נפשו הטהורה והקדושה, כל יהודי הוא טוב, זך ונקי. אלא שהיצר שבו הוא שהחטיאו ואנסו בניגוד לרצונו האמיתי הפנימי.

אמת עצמית ופנימית זו, המוסתרת בדרך כלל כל ימות השנה, מתגלה במלוא זוהרה ביום הכיפורים. אזי, 'עיצומו' של יום זה 'מקלף' את השכבות החיצוניות, ונחשפת ומתגלה עצם הנשמה. התקרבות הקב"ה אלינו ביום הזה, מעוררת את עצמיותנו, בהסירה מעליה את כל השכבות החיצוניות המסתירות ומעלימות על מהותנו האמיתית.

או אז מתגלה כי מצד העצם, אין כאן שום חטא! מתברר, שהיהודי בתוך תוכו הינו חלק אלוקה ממעל, ששום חטא אינו יכול לפגוע או לפגום בטהרתו הפנימית הנצחית. ביום הכיפורים מתגלה היהודי האמיתי!

כל זה מותנה בדבר אחד: **בקיום צום יום הכיפורים.** אם, חלילה, מפרים את הצום, חל הכלל: "אין קטיגור נעשה סניגור". כלומר, בשל הפרת הצום נעשה יום הכיפורים עצמו גורם מקטרג, ואזי אין יום זה יכול לסנגר ולכפר.

כשאר מועדי ישראל, המקור ליום הכיפורים הוא בתורה, בספר ויקרא פרק כ"ג פסוקים כ"ז-ל"ב וכך נאמר בפסוקים אלה: "אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם, ועניתם את נפשתיכם והקרבתם אשה לה'. וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה, כי יום כפורים הוא לכפר עליכם לפני ה' אלקיכם. כי כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה, ונכרתה מעמיה. וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה, והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. כל מלאכה לא תעשו, חקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם. שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם" (כיון שהחודש הראשון למנין החודשים מן התורה הוא חודש ניסן, הרי שהשביעי למנין זה שבתורה הוא חודש תשרי).

מדוע צמים?

יום הכיפורים הוא היחיד בשנה שהציווי להתענות בו נאמר במפורש בתורה.

הצום לא בא רק כדי לכפר על עוונות, כי אם טמונה כאן משמעות נוספת. ביום הכיפורים מתגלה אצל כל יהודי נקודת היהדות הפנימית, ולפיכך, בעת כזו יש להתנתק לחלוטין מעולם החומר. האכילה והשתייה, צרכיו הטבעיים הגשמיים של הגוף, מונעים את האדם מלהתחבר ולהרגיש את נפשו הרוחנית. ביום זה, בו מתגלה ופורצת הויתנו הרוחנית אל תוך תודעתנו

מועילים רק בנוגע לעבירות שבין אדם לבוראו. מה שאין כן בנוגע לעבירות שבין אדם לחברו, אין די בתפילה בבית הכנסת. אם פגענו במישהו, יש לפנות אל הנפגע ולבקש את סליחתו, ובאם נגרם לזולת נזק כספי – יש לפצותו.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org)

ואכן, רובו של העם היהודי ככולו מקפיד לשמור ולקיים את צום יום הכיפורים כהלכתו.

בין אדם לאדם – יש להיות בן אדם

אמנם החרטה, התפילה, הווידוי וצום יום הכיפורים

יום הכיפורים – הלכה ומנהג

המאוחר חצי שעה לפני שקיעת החמה.

סליחה – מפייסים איש את רעהו, כדי שלא יישארו עוונות שבין אדם לחברו, שעליהם אין יום הכיפורים מכפר.

טבילה – ראוי מאד לטבול במקווה בערב יום-הכיפורים, כדי להיכנס ליום זה זכים וטהורים.

'וידוי' ראשון בתפילת מנחה – נוהגים להקדים את תפילת מנחה. בסיום תפילת העמידה אומרים 'וידוי' – "אשמנו, בגדנו" וכו', ואחר כך את תפילת "על חטא", המופיעה במחזורי התפילה של יום הכיפורים.

ברכת הילדים – ראש המשפחה נוהג לברך את ילדיו לפני שהולכים לבית הכנסת. הוא מניח את ידיו על ראש כל אחד מהם, בתורו, ומברכם. הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו היה נוהג לברך את תלמידיו בברכת כהנים "יברכך ה' וישמרך" וכו'. נוסח הברכה לבנים: "ישימך אלקים כאפרים וכמנשה... ולבנות אומרים: "ישימך אלוקים כשרה, רבקה, רחל ולאה, וה' ישפיע עליכם שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם, ויכתוב ויחתום אתכם לחיים טובים וארוכים, בתוך כל הצדיקים ובתוך כל ישראל. אמן".

הדלקת הנרות – לפני כניסת היום הקדוש בשעת

ערב יום-הכיפורים, ט' בתשרי

'כפרות' – להלן עמוד 7.

מרבית בצדקה – רבות הן מעלותיה של מצות הצדקה. בין השאר נאמר על מצות הצדקה כי "צדקה תציל ממוות", וכן: "חטאך בצדקה פרוק". לפיכך מרבית בצדקה ביום זה. סגולה מיוחדת לצדקה בנוגע ליום הכיפורים, שכן מצות הצדקה היא מצוה שבין אדם לחברו וענינה עשיית חסד עם הזולת.

מפסיקים לומר תחנון – החל מיום זה מפסיקים לומר תחנון, עד סוף חודש תשרי, אם כי ביום הכיפורים עצמו אומרים עשר פעמים סדר 'וידוי'.

בקשת עוגה (לעקה) – נוהגים לבקש מגבאי בית הכנסת (או זה מזה) פרוסת עוגת דבש, ומאחלים עם נתינתה שנה טובה ומתוקה. טעם המנהג: באם נגזר על האדם כי יזדקק בשנה הבאה למתנת בשר ודם – הרי שיוצא הוא עתה ידי חובה זו בבקשת פרוסת העוגה.

אכילה מרובה וסעודה מפסקת – מרבית באכילה ובשתייה בערב יום הכיפורים, ואוכלים בצהרי היום סעודה חגיגית. לאחר מכן, סמוך לתחילת הצום, אוכלים סעודה אחרונה הנקראת סעודה מפסקת, אוכלים בה מאכלים קלים בלבד, ומסיימים מבעוד יום, לכל

אנו מודיעים, כי כל הנדרים שנידור בשנה הבאה יהיו בטלים ומבוטלים. משום כך, כל ימות השנה, רבים נוהגים, שכאשר הם מבטיחים משהו, מוסיפים ואומרים 'בלי נדר', כדי שההבטחה לא תקבל תוקף של נדר.

יום-הכיפורים, י' בתשרי

צום – זו היא המצוה המרכזית והחשובה ביותר של היום. נוסף על איסור אכילה ושתייה, חל איסור גם על **רחצה, נעילת נעלי עור, יחסי אישות ושימוש בתמרוקים**. הצום מתחיל, כאמור, בערב יום הכיפורים ומסתיים למחרת בערב.

חמש תפילות – יום הכפורים הוא היחיד בשנה שבו מתפללים חמש תפילות: ערבית, שחרית, מוסף, מנחה ונעילה (המכוונות כנגד חמשת בחינות הנפש: נפש, רוח חיה נשמה יחידה).

נעילה – היא התפילה החמישית המסיימת את היום הקדוש. תפילה זו נקראת נעילה משום שבה ננעלים שערי שמים, והקדוש ברוך הוא חותם דין אמת לכל הבריות.

מסיימים בתקיעה בשופר – בגמר תפילת נעילה תוקעים בשופר – תקיעה אחת.

יתד לסוכה – במוצאי יום הכיפורים, מתחילים בבניית הסוכה, או על כל פנים מדברים או לומדים אודות בניית הסוכה.

(מעובד מתוך אתר **צעירי חב"ד** www.chabad.org)

הדלקת הנרות מדליקים נרות ומברכים על ההדלקה: **"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של שבת ויום הכיפורים"; "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה".**

נר זכרון – בערב יום הכיפורים מדליקים נר זכרון שידלק במשך כל היממה של יום הכיפורים. נוהגים להדליק נר זכרון גם בבית הכנסת (אך יש להיזהר שלא לטלטלו, וכן אין להדליקו לאחר זמן התקדש החג). במוצאי יום הכיפורים, ב'הבדלה', מברכים "בורא מאורי האש" על נר זה.

תחילת הצום – הצום מתחיל בשעת הדלקת הנרות של ערב יום הכיפורים. מסירים את נעלי העור ונועלים נעלי בד או נעל מחומרים סינטטיים אחרים. משתדלים ללבוש בגדים הדורים ולבנים, ומתעטפים בטלית. הנשואים (יותר משנה) לובשים גם 'קיטל' (מעין חלוק) לבן, וכך הולכים לבית הכנסת לתפילת 'כל נדרי' ותפילת ערבית של יום הכיפורים.

כל נדרי – התפילה הפותחת את יום הכיפורים נקראת 'כל נדרי'. לפני כן מוציאים שני ספרי תורה (או יותר) מארון הקודש, והאנשים שמחזיקים את ספרי התורה עומדים מימין ומשמאל לחזן.

תפילת 'כל נדרי' באה לבטל נדרים שאנו נודרים ושוכחים לקיים. נדר שלא קויים הוא דבר חמור, ועל כן

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפוש

את הדלת לשנה החדשה פותחים לרווחה

'פדיון כפרות' – בעשרת ימי תשובה, עשרה ימים שבין ראש השנה ליום כיפור, נוהגים לקיים את מנהג 'הכפרות'. מנהג המבטא את רצוננו שה' יסלח לנו על כל החטאים.

ניתן לעשות את מנהג הכפרות גם עם כסף. נהוג לקחת סכום סמלי הנקרא בשם "פדיון כפרות".
אומרים את פסוקי ה"כפרות" דלהלן:

"בני אדם יושבי חושך וצלמוות אסירי עני וברזל, יוציאים מחשך וצלמות ומוסרותיהם ינתק. אוילים מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו. כל אכל תתעב נפשם ויגיעו עד שערי מות. ויזעקו אל ד' בצר להם, ממצוקותיהם יושיעם. ישלח דברו וירפאם, וימלט משחיתותם. יודו לד' חסדו, ונפלאותיו לבני אדם. אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף, להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדהו מרדת שחת מצאתי כפר".

לאחר מכן מסובבים את הכסף בתוך מעטפה מעל הראש שלוש פעמים ואומרים:

"זה חליפתי, זה תמורתני, זה כפרתי. זה הכסף ילך לצדקה. ואני אלך לחיים טובים ארוכים ולשלום".

לאחר עריכת הכפרות תורמים את הכסף.

עזרו לנו עם תרומותיכם להמשיך בעשייה למען הכלל להפיץ חסידות וניגוני נשמה אותנטיים בשיעורים, עלונים ובאינטרנט.

בסלולרי: 052-5675-770

או בכתובת: ת"ד 33 כפר חב"ד מיקוד - 60840

הסיפור השבועי

מלחמת נפש

הורי הנער זעקו בבכי נסער: "באנו לבקש מהרבי להצילנו מחרפה גדולה זו. לכל הפחות לבקש מהכומר, הרוחש כבוד רב לרבי, לדחות את הטקס עד אחרי היום הקדוש. איך ייתכן שביום הכיפורים, שבו היהודים מבקשים כפרה על עוונותיהם, ימיר בנו, יוצא חלצינו, את דתו, רחמנא ליצלן?!"... סיימו ההורים את דבריהם. הרבי מאמשינוב שמע את הדברים. בלי שהיות פנה אל אימו, הרבנית הזקנה חיה לאה, וביקש ממנה כי כלתו, שרה'לה, אשת בנו רבי יוסף, תכתוב לכומר העיירה מכתב בשמו בלשון תחנונים, ותבקש ממנו לדחות את טקס המרת דתו של הנער בכמה ימים.

לאחר שעה קלה היה המכתב מוכן. הרבי קרא לשומר החצר, ר' יידל, ואמר לו: "קח את האיגרת הזו, ומסור אותה במהירות האפשרית לידי הכומר".

בעוד ר' יידל, איש נמרץ וקל רגליים, יוצא בדחיפות למלא את שליחותו, הוציא הרבי את שעונו והחל לספור, כאילו הוא מונה את השניות: אחת, שתיים, שלוש... וכך הלאה. בעיני הנוכחים נראה הדבר מוזר למדי. הם גם לא ידעו עד כמה יוכל הרבי להמתין לחזרתו של יידל, שהרי השעה מתאחרת והיום הקדוש קרב.

לא עברו רגעים אחדים, ויידל כבר חזר ומענה חיובי עמו: הכומר קיבל את בקשת הרבי והטקס נדחה. הרבי הנער הודו לרבי מאוד ויצאו מהבית מעודדים מעט. רק אז, ברגעי השקיעה האחרונים, נכנס הרבי לבית המדרש, והחזן, רבי ישראל יצחק, הדיין משידלובצה, פתח ברתת של חרדת קודש בנעימת 'כל נדרי'.

תפילות היום הקדוש עם הרבי היו תמיד חווייה מרטיטה בעבור המתפללים, אולם הפעם היתה לכך תחושה חזקה במיוחד. גם איש פשוט יכול היה לחוש את אימת הדין

שעת בין הערביים של ערב יום הכיפורים. העיירה אמשינוב שוקקת חיים, ואנשיה עסוקים בהכנות האחרונות לקראת היום הקדוש.

בית מדרשו של רבי מנחם קאליש, האדמו"ר מאמשינוב, השוכן בלב העיירה, מתמלא והולך. המתכנסים פותחים באמירת תהילים, מתוך שפיכת הלב. אחרים עדיין עסוקים בחשבון נפש ובאמירת 'על חטא' קודם רדת היום. הכול ממתינים לרגע שבו ייכנס הרבי לבית המדרש והחזן יפתח במילים המרטיטות 'כל נדרי'.

אך הרבי מתעכב משום מה. רק בני משפחה קרובים ביותר ידעו לספר לאחר מכן את אשר אירע.

באותן שעות נאספו כל בני הבית, הבנים והנכדים, בחדרו של הרבי, לקבל את ברכתו, ופתאום נשמעו דפיקות נמרצות בדלת הבית, ועוררו לרגע פחד בלב הנוכחים.

בפתח עמדו נפח העיירה וזוגתו, שניהם ממררים בבכי. בעוד הרבנית מזמינה אותם להיכנס ולשבת, החלו לספר את הדבר הנורא שאירע להם.

בנם, נער מתבגר, הולך זה זמן רב אחרי שרירות לבו. הוא מרבה להתרועע עם הנערים הגויים ומתנהג כמותם. הידרדרותו הגיעה לשפל חדש כשהצהיר על רצונו להתנצר.

בתחילה חשבו ההורים כי אך לצון חומד לו הבן ואינו מתכוון לכך באמת, אולם זה עתה נודע להם כי הערב, ביום הכיפורים ממש, אמור להתקיים טקס הטבלתו לנצרות של בנם. ביום הזה חל השנה חג נוצרי, ובעצת הכומר המקומי נקבע מועד הטבלתו של הנער היהודי לאותו יום, כדי לתת לטקס הד רחב ולהוסיף בשמחת החוגגים.

הרבי ל'כל נדרי', זעמו מאוד. "האם לאחר כל הצער ועוגמת הנפש שגרם נער זה בערב היום הקדוש להוריו, לרבי ולציבור כולו - עדיין הוא מעז פניו לבוא אל הקודש?!", אמרו בינם לבין עצמם.

הרבי הסה מיד את כל המתלחשים. הוא הביט בנער בחיבה גלויה, קירבו והושיבו לידו. אחר כך מזג לו גביע יין וציווהו לברך ולומר 'לחיים' וענה אחריו 'אמן'. זו היתה ראשיתה של תפנית חדה שהתחוללה בלבו של אותו נער, אשר מאותו יום והלאה דבק באדמו"ר ובחסידיו. בשקידתו העצומה לילות כימים ובתפילותיו הזכות, נראה כאילו התכוון להשלים את אשר החסיר בשנותיו הקודמות.

ולסיפורו של הנער היו מוסיפים, כי השתדלות הרבי בערב הצום הצליחה לדחות את טקס המרת דתו, אולם מאמציו ודמעותיו בתפילות יום הכיפורים הם שהחזירו נשמה תועה ונידחת זו למקור חוצבה.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

המנסרת בחלל. המבינים הרגישו כי כל תפילה וכל תחינה של הרבי היא תוספת אומץ במלחמתו לנצח את השטן המקטרג, ולמשוך מלמעלה שנה טובה ומתוקה בעבור כל בית ישראל.

בצאת היום, כאשר ישב האדמו"ר בראש השולחן לסעודת החג, ניכרת היתה שמחת הניצחון, כמלך השב מנצח ממלחמה קשה ומתישה. פני הרבי נהרו באור יקרות וכולו אמר חדווה ושמחה. בעיני חסידיו זה היה סימן מובהק כי התפילות נתקבלו, והקהל היה שרוי באווירה עילאית.

ופתאום נפתחה דלת בית המדרש בחוזקה, ואל האולם פרץ נער פרוע שער וכיפה מקומטת שמוטה על ראשו. הוא ניגש היישר אל שולחנו של הרבי, השתטח מלוא קומתו על הרצפה, וזעק: "רבי, הצילני! הנני מתחרט חרטה גמורה ולא אחזור אליהם עוד"... בכי סוער חנק את גרונו.

רבים מהנוכחים לא ידעו מי הנער ומה סיפורו, אולם קומץ חסידים שהספיקו לשמוע את הרקע לאיחורו של

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

שבת שבתון

טובים השנים מן האחד

כאשר יום הכיפורים חל בשבת נראה, לכאורה, שיש כאן סתירה: בשבת מצוה לאכול ולשתות ויש ענין של עונג שבת, ואילו ביום הכיפורים חייבים לצום, ועד כדי עינוי – "ועיניתם את נפשותיכם". כמו כן בשבת מצוה לשמוח (כמאמר חז"ל על הפסוק "וביום שמחתכם" – "אלו השבתות"), ואילו יום הכיפורים ענינו תשובה, שגורמת לכאורה מרירות ולא שמחה.

אולם לאמיתו של דבר יש קשר פנימי עמוק בין יום השבת ליום הכיפורים, עד שיום הכיפורים נקרא "שבת שבתון". כשיום הכיפורים חל בשבת משתלבת אפוא השלימות של השבת במעלתו המיוחדת של יום הכיפורים, ובכך נוצרת מעלה מיוחדת.

דרגות בתשובה

בעבודת התשובה בכלל יש כמה וכמה דרגות. עבודת התשובה בחודש אלול מוגדרת 'תשובה תתאה' (=תשובה תחתונה). זו התשובה במובנה הבסיסי – חרטה על העבר וקבלה טובה על העתיד; תיקון הענינים הלא טובים שקרו במהלך השנה. למעלה מזה היא התשובה בעשרת ימי תשובה, המוגדרת 'תשובה עילאה' (=תשובה עליונה). האדם מתעלה לדבקות עזה בקב"ה, עד שהוא עומד מעל כל עניני חטא ועוון.

במידה מסויימת קיימת ההבחנה הזאת גם בין ימות החול לשבת. בימות החול האדם נדרש לתקן את עצמו ולעסוק בעבודת התשובה הפשוטה, 'תשובה תתאה'. לעומת זאת, בשבת הוא מגיע לתשובה עליונה יותר, 'תשובה עילאה' (כי 'שבת' אותיות 'תשב', אלא שזו 'תשובה עילאה', ולא תשובה פשוטה על חטא ועוון).

למעלה מכל חטא

יום הכיפורים מייצג את השלימות הגבוהה ביותר של 'תשובה עילאה'. ביום זה מתעלה יהודי לדרגה רוחנית גבוהה של התקשרות בקב"ה. הוא עומד למעלה מכל עניני היום יום, שגרמו לו להיכשל ולמעוד, והוא חושף את הקשר השורשי העמוק שלו עם הקב"ה, שמצד נקודה פנימית זו אין כלל אפשרות של חטא ועוון.

כאשר יום הכיפורים חל בשבת מתחברת המעלה של יום הכיפורים, שענינו 'תשובה עילאה', עם מעלתה של השבת, שגם בה ישנו הענין של 'תשובה עילאה', וכך מגיעים לשלימות גבוהה עוד יותר. בקביעות כזאת עומד יהודי בדרגה גבוהה ביותר של התקשרות לקב"ה.

מעין הגאולה

חיבור המעלות של יום הכיפורים ויום שבת קודש מגיע לשיאו בסיום היום הקדוש. בשבת, זו השעה של 'רעווא דרעווינ' (=עת 'רצון הרצונות', שעת מנחה לעת ערב), וביום הכיפורים זו שעת 'נעילה', שבה ננעלים כל השערים ובני ישראל נשארים לבדם עם הקב"ה עצמו. נמצא שכאשר יום הכיפורים חל בשבת, שעה זו היא ההתגלות של "באור פני מלך חיים" בשלימות העליונה ביותר.

חיבור זה קשור גם כן לגאולה הקרובה. שבת היא "מעין עולם הבא", וביום הכיפורים מאיר מעין הגילוי האלוקי שיאיר לעתיד לבוא. על כן קביעות השנה הזאת (כאשר יום הכיפורים חל בשבת) מחזקת עוד יותר את התקווה והציפייה לראות את עבודת הכהן הגדול בבית המקדש השלישי בקרוב ממש.

(משיחת הרבי מליובאוויטש, ספר השיחות תנש"א כרך א,

עמ' 47; תורת מנחם תשמ"ה כרך א, עמ' 162)

חסידות על הפרשה

יום הכיפורים

עבודת האדם בעשרת ימי תשובה

"דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב", ואמרו חז"ל: "אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים".

"דרשו ה' בהמצאו" - הקב"ה נמצא בימים אלה אצל כל יהודי באופן של "מציאה", היינו שלא על ידי עבודה, כמציאה הבאה בהיסח הדעת. ועבודת האדם המתאימה לכך מצד עצמו היא - "דרשו": היות ש"מציאה" זו באה לאדם בהיסח הדעת, הרי שעדיין חסרות בה עבודתו ויגיעתו, ולכן עליו להשלים זאת מצידו באמצעות "דרישה" דוקא, המורה על השתדלות מאומצת.

"קראוהו בהיותו קרוב" - כמו כן בימים אלה נמצא הקב"ה גם באופן של קירוב לכל יהודי ('קירוב המאור אל הניצוץ'). היינו שכל מה שמושפע לאדם מן השמים ניתן לו עתה בסבר פנים יפות. ועבודת האדם המתאימה לכך היא - "קראוהו": הקב"ה אכן מתקרב לאדם בימים אלה מלמעלה למטה, אבל ניתן לאדם להוסיף מצד עצמו בקירוב זה מלמטה למעלה על ידי עבודתו. בעבודתו הוא 'קורא' וממשיך אלוקות ממצב של העלם - אל הגילוי.

(מהתוועדות ו' בתשרי ה'תשמ"ז).

יום הכיפורים בביאת המשיח

בערב יום הכיפורים, בסעודת הבוקר, היה הרבי הרש"ב נ"ע משוחח בענין מסויים בחסידות וב'עבודה'. על פי רוב היה תוכן הענין מוקדש לנושא: איך תהיה העבודה של ערב יום הכיפורים בביאת המשיח.

ופעם אמר: כשמשיח יבוא יהיה בעולם הזה הגשמי גילוי אור אלוקי, כפי שהדבר כעת בעולם האצילות. אז יראו את דבר ה' המהווה ומחיה את המקום, וכך גם את דבר ה' המהווה ומחיה את הזמן; בכל יום יאיר הגילוי האמיתי של היום. אז יאיר ה"ובתשעה לחדש" כפי שנאמר מפי הקב"ה.

(ליקוטי-דיבורים א, עמ' 264).

טבילה במסירות-נפש

כאשר סגרו השלטונות את המקווה ביקטרינוסלב, התחילו לטבול בנהר דנייפר. פעם, בערב יום הכיפורים שררה צינה עזה ביותר, אך רבה של העיר, הגאון המקובל רבי לוי-יצחק (אביו של הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו), לא התפעל כלל מן הקור העז. הוא טבל כמה פעמים בנהר, ואחרי כל טבילה יצא והתלבש, שכן נהוג לטבול כמה פעמים בערב יום הכיפורים.

(מפי השמועה)

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
 4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

**וגמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה
 בגשמיות וברוחניות לכל בית ישראל!!!**

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת יום הכיפורים	הדלקת הנרות	עיר
19:23	18:12	י-ם
19:25	18:27	ת"א
19:25	18:18	חיפה
19:25	18:28	ב"ש

על חטא שהטאנו לפניך

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון